

— Тракъ-тракъ-тракъ-тракъ... тракали по релситѣ колелата. И най-после желѣзницата спрѣла въ единѣ голѣмѣ градѣ.

Тукъ Джони билъ отнесенъ въ единѣ магазинъ за пойни птици.

Само два дни стоялъ той въ този магазинъ, гдето имало и други малки пойни птички. Идвали хора, разглеждали него и другитѣ птички, отнасяли клетки. Влизали други. И така презъ цѣлия день.

На третия день сутринѣта една хубава и стройна жена се изправила предъ клетката на Джони. Тя заговорила нѣщо съ продавача и следъ единъ часъ Джони билъ въ една богата наредена стая. Клетката му била окачена на източната стена.

Отъ този день Джони почналъ новия си животъ. Той започналъ да пѣе. Но неговитѣ пѣсни не били като на другитѣ канарчета. Пѣснитѣ на Джони били много тѣжни. Всѣки, който ги слушалъ, сѣщо много се натъжавалъ.

Джони ималъ малки свѣтли очички и златни пера. И всички, въ цѣлата кѣща, много го обикнали. Пѣлъ Джони своитѣ пѣсни за далечната си родина, за майчицата си и за малката си сестричка, и сѣрдцето му се топѣло отъ мъка. Той ставалъ все по-слабъ и по-слабъ.

Напусто неговата грижовна господарка му поднасяла храна и прѣсна вода, по цѣли часове стояла предъ клетката му и като на човѣкъ му говорѣла.

— Защо си така тѣженъ, малъкъ и хубавъ Джони? Защо сѣ пълни съ мъка и плачъ пѣснитѣ ти?

И сълзи заблестявали по очитѣ на младата жена.

На тѣзи топли думи Джони отвръщалъ съ жално писукане и пакъ млѣквалъ. И, загледанъ въ бѣлитѣ снѣжинки, той оставалъ по цѣли часове неподвиженъ и нѣмъ.

... Връщаль се пакъ въ родината си. Въ тъмния вѣковенъ и пѣещъ лесъ. Подъ лазурното небе, при вѣчната пролѣтъ, въ родното гнѣздо...

А кѣде е той сега? Въ една далечна страна, гдето вали снѣгъ и гдето много месеци нѣма цвѣтя и слънце.

— Пиу-пиу... тѣй изписка за последенъ пѣтъ неговата майчица. Тѣзи скръбни звуци замѣниха неговитѣ пѣсни.

Той престана да яде. Той спираше малкитѣ си очички въ насълзенитѣ очи на господарката си, та съ писъкъ да ѝ разкаже великата си мъка и болка. Но нито господарка му, нито нѣкой другъ отъ хората можа да му разбере езика.

И така малкото му сѣрдце не издържа голѣмата скръбъ.

Една зимна утринъ, когато навънъ виялица пѣеше зловещата пѣсень на зимата и пилѣеше снѣжинкитѣ, малкото сѣрдце спрѣ, и Джони отъ напрѣчната прѣчица, на която стоеше, падна на дъното на клетката.

Следъ малко подъ клетката застана господарката му. И като винаги заговори: